

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Γιατί εἶναι αἰρετική ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου*

Πρὶν ἀπὸ ἐνάμισυ περίπου χρόνου (Ἰούνιο 2016) ἔλαβε χώρα ἡ λεγομένη «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος» στὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης, ὅπως εἶχε προγραμματισθεῖ, καὶ προκάλεσε μέγα διχασμὸ στὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ αἰτία ἦταν, ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ ἐπισημοποίησε καὶ ἐπικύρωσε αἰρετικές ἀπόψεις κυρίως ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιολογία (τὴν περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλία) τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπόψεις οἰκουμενιστικές.

Στὸν περιορισμένο χώρο ἐνὸς ἄρθρου, θὰ προσπαθῆσω νὰ συνοψίσω χάριν τοῦ εὐρύτερου ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ μερικὰ ἀπὸ τὰ τεκμήρια τῆς προδοτικῆς παρεκκλίσεως τῆς Συνόδου αὐτῆς (στὸ ἐξῆξ θὰ τὴν ἀναφέρω ὡς «*Τὸ Κολυμπάρι*»).

Τί εἶναι ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ τί γενικῶς ἡ αἵρεση

Μὲ τὸν ὄρο «*Οἰκουμενισμὸς*» ἐννοεῖται ἡ (παν)αἵρεση, ἡ ὁποία ἐπιδιώκει μίᾳ τεχνητῇ, ἐξωτερικῇ, ἔνωση διαφορετικῶν θρησκευτικῶν πίστεων, ὄχι μὲ ἐπιστροφή τῶν αἰρετικῶν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία (τὴν μόνη Ἐκκλησία), ἀλλὰ μὲ ἀμοιβαῖες θεολογικὲς ὑποχωρήσεις, τόσο τῆς Ὁρθοδοξίας ὅσο καὶ τῶν χριστιανῶν αἰρετικῶν (ἢ τῶν ἀλλοθρήσκων, ἀργότερα), ὥστε νὰ μειωθοῦν ὅλοι σὲ ἓνα –τὸ κατὰ δύναμιν– κοινὰ ἀποδεκτὸ παρονομαστὴ θρησκευτικῆς πίστεως ἢ πρακτικῆς.

Ἡ αἵρεση αὐτὴ ἐπικαλύπτεται μὲ τὴν πρόφαση τῶν «*θεολογικῶν διαλόγων*».

Πρέπει πρωτίστως νὰ γίνῃ ξεκάθαρο, ὅτι «αἵρεση» συνίσταται στὴν ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ Χριστιανισμοῦ παραμικρὴ ἔστω ἀπό-

κλιση ἀπὸ τὰ Ὁρθόδοξα Δόγματα, καὶ ὄχι, ὅπως λένε οἱ Οἰκουμενιστῆς (π.χ. ὁ Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης), στὴν ἀπόκλιση μόνον ἀπὸ τὰ βασικὰ δόγματα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως (τοῦ «Πιστεύω»).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέει π.χ., ὅτι «ὁποῖος δὲν πιστεύει ὅπως ἡ Παράδοση τῆς Καθολικῆς [δηλ. Ὁρθοδόξου] Ἐκκλησίας εἶναι ἄπιστος» (PG 94, 1128a), ἐνῶ καὶ ὁ βυζαντινὸς νομικὸς Κώδικας συνοψίζοντας τὴν κοινὴ ἀντίληψη αὐτῆ ὄλων τῶν Ἁγίων Πατέρων λέει, ὅτι «εἶναι αἰρετικὸς αὐτὸς ποὺ παρεκκλίνει ἔστω καὶ λίγο ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη» (Ράλλη-Ποτλῆ, Α' 261).

Τὸ Κολυμπάρι ἀποδέχθηκε τὸν ὄρο «Ἐκκλησία» γιὰ τοὺς αἰρετικὸς

Τὸ ἐπίμαχο κείμενο τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου («Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον») ὀνομάζει τὶς χριστιανικὲς αἰρέσεις «Ἐκκλησίες»:

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴ ὀνομασία τῶν ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν ποὺ δὲν εὐρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ αὐτὴν» (παρ. §6).

Αὐτὸ ἔρχεται σὲ εὐθεία ἀντίθεση μὲ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ὅπου ὁμολογεῖται ἡ πίστη μας «εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»: στὸ «Πιστεύω» θεωρεῖται αὐτονόητο, σὲ συνάρτηση μὲ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὴν Παράδοση, ὅτι στὴ Μία Ἐκκλησία μας αὐτὴ ὑπάρχει «ἓνας Κύριος, μία Πίστη, ἓνα Βάπτισμα» (Πρὸς Ἐφεσίους 4, 5).

Ἀντιθέτως, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους τὸ Κολυμπάρι ὀνόμασε «Ἐκκλησίες» (Μονοφυσίτες, Παπικοί, Προτεστάντες κ.ἄ.) ἔχουν δόγματα καταδικασμένα ὡς αἰρετικὰ ἐπὶ αἰῶνες ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας, ἀπὸ τὸ 451 ἕως τὸ 879 καὶ ἕως τὸ 1895 (ἅρα δὲν ἔχουμε «μία πίστη», τὴν ἴδια –γί' αὐτὸ ἄλλωστε λέγονται καὶ ἑτερόδοξοι, «ἐτέρου δόγματος»). **Ἔ**χουν ἀκόμη καὶ διαφορετικὸ τρόπο βαπτίσματος (ράντισμα, δῆθεν νοητὴ ἐπιφοίτηση κ.ἄ.).

Ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστῆς προβλήθηκε ἡ δικαιολογία, ὅτι ἡ λέξη αὐτὴ («Ἐκκλησία») εἶναι ἐδῶ «προσφώνηση εὐγενείας» ἢ «τεχνικὸς ὄρος» καὶ δὲν ἔχει τὴν κυριολεκτικὴ τῆς σημασία.

Ὅμως αὐτὸ εἶναι ἀναληθές.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἐπισήμαναν, ὅτι πρέπει νὰ ἀναζητοῦμε τὸ νόημα ποὺ κρύβουν οἱ αἰρετικοὶ πίσω ἀπὸ μία διφορούμενη ἢ ἐπιφανειακῶς σωστὴ ὀρολογία (π.χ. Μ. Ἀθανάσιος PG 25, 545c, 560ab).

Οι υπόλοιπες αποφάσεις του Κολυμπαρίου (ὅπως θὰ δείξουμε παρακάτω), δείχνουν ὅτι τὰ μέλη τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου πιστεύουν, ὅτι στὶς αἱρέσεις ἐνεργεῖται ἡ σωτηρία· συνεπῶς δὲν τὶς θεωροῦν αἱρέσεις, ἀλλὰ «Ἐκκλησία», ἔστω καὶ «διαφορετική» ἢ «κάπως ἐλλιπῆ».

Ἐπίσης, ἀκόμη καὶ ἂν δεχθοῦμε ὅτι ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» χρησιμοποιήθηκε ὡς «προσφώνηση εὐγενείας» ἢ «τεχνικὸς ὅρος», καταχρηστικῶς, καὶ πάλι αὐτὸ ἀποδεικνύει αἰρετικὸ φρόνημα, διότι οἱ Ἅγιοι Πατέρες προειδοποιοῦν, ὅτι οἱ αἰρετικοὶ προσπαθοῦν νὰ «θολώνουν» τὴν ὀρολογία, ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι προσπαθοῦν πάντοτε νὰ τὴν διαλευκαίνουν καὶ νὰ τὴν κάνουν «μονοσήμαντη» (νὰ ἔχει μία μόνον ἔννοια), ὥστε νὰ μὴ ξεγελῶνται οἱ ἀκατάρτιστοι (Μ. Ἀθανάσιος PG 25, 561a καὶ PG 26, 773d-776a).

Τὸ Κολυμπάρι ἀποδέχθηκε τὴν «Δήλωση τοῦ Τορόντο»

Στὸ ἐπίμαχο κείμενο τοῦ Κολυμπαρίου («*Σχέσεις...*») ἀναφέρεται ὀνομαστικὰ καὶ ἐπαινετικὰ ἢ «Δήλωση τοῦ Τορόντο», ἓνα κείμενο ποὺ συμφωνήθηκε τὸ 1950 ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τοῦ λεγομένου «*Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν*» (τοῦ ΠΣΕ, ποὺ ἰδρύθηκε τὸ 1948, ὅπου συμμετέχουν Ὁρθόδοξοι, Προτεστάντες, Μονοφυσίτες).

Λέγεται στὸ κείμενο τοῦ Κολυμπαρίου (παρ. §19), ὅτι: «*Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες-μέλη [...] ἔχουν βαθεῖα τὴν πεποίθηση ὅτι οἱ ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις τῆς Δηλώσεως τοῦ Toronto [...] εἶναι κεφαλαιώδους σημασίας γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη συμμετοχὴ στὸ Συμβούλιο*», δηλ. στὸ ΠΣΕ.

Στὴ «*Δήλωση τοῦ Τορόντο*», μολονότι γίνονται καὶ κάποιες ὀρθὲς ἐκκλησιολογικὲς διευκρινίσεις, ὥστόσο λέγεται μεταξὺ ἄλλων πλανῶν, ὅτι: «*Οἱ Ἐκκλησίες-μέλη ἀναγνωρίζουν ὅτι τὸ νὰ ἀποτελεῖ κάποιος μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι πρὸ περιεκτικὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἀποτελεῖ μέλος τῆς δικῆς του Ἐκκλησίας*» (κεφ. 4, §3). **Σ**υνεπῶς, ἢ «Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ» δῆθεν δὲν περιορίζεται ἐντὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ ὑπάρχει Ἐκκλησία (δηλ. σωτηρία) καὶ ἐκτὸς Ὁρθοδοξίας, στὸν χῶρο τῆς αἱρέσεως, σύμφωνα μὲ τὴ «*Δήλωση τοῦ Τορόντο*».

Τὸ Κολυμπάρι ἐπικύρωσε τὶς αἱρέσεις τῶν Συνάξεων Πόρτο Ἀλέγκρε, Πουσάν, Μπαλαμάντ κ.ἄ.

Τὸ Κολυμπάρι, μέσῳ τοῦ ἰδίου παραπάνω κειμένου («*Σχέ-*

σεις...»), ἐπαινεί τοὺς μέχρι τώρα θεολογικοὺς διαλόγους Ὁρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν, διότι λ.χ. «ἐκτιμᾷ θετικῶς τὰ θεολογικὰ κείμενα ποὺ ἐκδόθηκαν ἀπὸ αὐτὴν [τὴν σχετικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΠΣΕ...], τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἀξιόλογο βῆμα στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση γιὰ τὴν προσέγγιση τῶν Χριστιανῶν» (παρ. §21).

Ἡ ἔμμεση αὐτὴ ἐπικύρωση, ἀκόμη καὶ ἂν δὲν κατονομάζει τὶς εἰδικότερες θέσεις τῶν κειμένων αὐτῶν, ὅμως τὰ ἐπικυρώνει συλλογικῶς. Ἄλλωστε, μὴ ξεχνᾶμε ὅτι οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι Πενθέκτη (β' Κανῶν) καὶ Ἑβδόμη (α' Κανῶν) ἔδωσαν οἰκουμενικὸ κῦρος στοὺς ἱεροὺς Κανόνες τῶν Τοπικῶν Συνόδων, χωρὶς νὰ ἀναφέρονται λεπτομερῶς σὲ αὐτούς.

Μιά προσεκτικὴ ματιὰ δείχνει τὶ ἀπαράδεκτα καὶ αἰρετικὰ ἔχουν γραφεῖ, δυστυχῶς, στὰ σημαντικότερα ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν «Θεολογικῶν Διαλόγων».

Τὸ κείμενο τοῦ Πόρτο Ἀλέγκρε (ΠΣΕ, Βραζιλία, 2006) λέγει (παρ. §§6-7), ὅτι «**Κ**άθε Ἐκκλησία [εἴτε ἡ Ὁρθόδοξη εἴτε οἱ προτεσταντικὲς κ.λπ. τοῦ ΠΣΕ] εἶναι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὄχι ὀλόκληρη. **Κ**άθε Ἐκκλησία ἐκπληρώνει τὴν Καθολικότητά της, ὅταν εὐρίσκεται σὲ κοινωνία μὲ τὶς ἄλλες Ἐκκλησίες [...]. **Ὁ** ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλον εἴμαστε πτωχευμένοι» καὶ ὅτι (§5) «**ἐ**νδέχεται νὰ ὑπάρχουν νόμιμα διαφορετικὲς διατυπώσεις τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας», δηλαδὴ δὲν βλάπτει ἡ διαφοροποίηση τῶν δογμάτων!

Τὸ κείμενο τοῦ Πουσάν (ΠΣΕ, Νότιος Κορέα, 2013) λέγει μεταξὺ πολλῶν ἄλλων πλανῶν, ὅτι «**μ**ετανοοῦμε γιὰ τὶς διαιρέσεις μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν μας καὶ ἐντὸς αὐτῶν», οἱ ὁποῖες ὑπονομεύουν «τὴ μαρτυρία μας γιὰ τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (παρ. §14). **Μ**ὲ ἄλλα λόγια, μετανοοῦμε ποὺ οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἔσωσαν ἀπὸ τὶς αἱρέσεις, ἀποκόπτοντάς τις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία!

Ἡ Συμφωνία τοῦ Balamand (Λίβανος, 1993) μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν Παπικῶν, λέει (παρ. §§13-14), ὅτι: «**Κ**αὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτὸ ποὺ ὁ Χριστὸς ἐμπιστεύθηκε στὴν Ἐκκλησία Του [...] δὲν μπορεῖ νὰ θεωρεῖται σὰν ἰδιοκτησία τῆς μιᾶς μόνον ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίες μας. **Σ**τὰ πλαίσια αὐτὰ εἶναι προφανὲς ὅτι κάθε εἶδους ἀναβαπτισμὸς ἀποκλείεται». **Ἐ**πίσης, ὅτι «**ἡ** Ὁρθόδοξη καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζονται ἀμοιβαῖα ὡς “ἀδελφές Ἐκκλησίες”, ὑπεύθυνες ἀπὸ κοινοῦ γιὰ τὴν διατήρηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ στὴν πιστότητα πρὸς τὸ Θεῖο Σχέδιο, πολὺ ιδιαίτερα δὲ σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν ἐνότητα». ἄλλοῦ, διακηρύσσεται (παρ. §30), ὅτι «οἱ εὐθῆνες γιὰ τὸν χωρισμὸ εἶναι μοιρασμένες» μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν!

Παρά ταῦτα, ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου (ὡς μιὰ «καθὼς πρέπει» (“decent”) αἰρετικὴ Σύνοδος) διακήρυξε παραπλανητικῶς, ὅτι «οἱ διάλογοι ποὺ διεξάγονται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία οὐδέποτε σήμαιναν, οὔτε σημαίνουν καὶ δὲν πρόκειται νὰ σημάνουν ποτὲ ὁποιονδήποτε συμβιβασμὸ σὲ ζητήματα πίστεως. Οἱ διάλογοι αὐτοὶ εἶναι μαρτυρία περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας» (Ἐγκύκλιος, VII, §20).

Τὸ Κολυμπάρι ἀπέρριψε ὀρθόδοξες βελτιωτικὲς προτάσεις

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, ὁ ὁποῖος συμμετέσχε στὴ Σύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου, ἀλλὰ δὲν ὑπέγραψε τὸ ἐν λόγῳ προβληματικὸ κείμενο, σὲ εἰδικὴ ἀνάλυσή του («Οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ΑΚΜΣ καὶ ἡ κατάληξή τους»), μαρτυρεῖ ὅτι στὸ Κολυμπάρι **ἀπορρίφθηκαν** (προσοχή!) οἱ ἐξῆς διορθωτικὲς (ὀρθόδοξες) προτάσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (βλ. «Θεοδρομία», ΙΗ' 3.4 [Ἰουλ.-Δεκ. 2016] 416-436):

(α) Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν δέχεται τὴν ἐγκυρότητα τῶν μυστηρίων τῶν ἑτεροδόξων (αἰρετικῶν), ἀσχέτως ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ τοὺς ἐντάσσει στὴν Ἐκκλησία, ὅταν μεταστραφοῦν.

(β) Τὴν «ἔνωση τῶν ἐκκλησιῶν» ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τὴν κατανοεῖ μόνον ὡς ἐπιστροφή («ἐπισυναγωγή») τῶν ἄλλων στὴν Ὁρθόδοξία.

(γ) Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν βλέπει τὸν ἑαυτὸ Της ὡς μέρος «τοῦ διαιρεμένου χριστιανικοῦ κόσμου», δηλ. σὰν θραῦσμα ἐνὸς ἐνιαίου μείγματος Ὁρθοδοξίας καὶ αἰρέσεως.

Ἡ ἀπόρριψη ὄλων τῶν παραπάνω διευκρινίσεων «φωτίζει» τὸ τι πραγματικῶς ἐννοεῖ τὸ Κολυμπάρι ὀνομάζοντας «Ἐκκλησίες» τοὺς ἑτεροδόξους-αἰρετικούς. Τοὺς θεωρεῖ «Ἐκκλησία», ὅπως εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι.

Τὸ Κολυμπάρι ἀρνήθηκε τὴν ἱεραποστολή μας στοὺς αἰρετικούς

Στὸ ἴδιο κείμενο τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου, γράφεται ὅτι οἱ διάλογοι διεξάγονται ἐνῶ ταυτοχρόνως «ἀποκλείεται κάθε πράξη προσηλυτισμοῦ, οὐνίας ἢ ἄλλης προκλητικῆς ἐνέργειας ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ» (παρ. §23).

Ἄς προσεχθεῖ ἐδῶ, ὅτι δὲν γίνεται λόγος περὶ «βιαίου προσηλυτισμοῦ» (“forcible conversion”), ἄρα ἐννοεῖται καὶ ἡ ἀπλὴ προσπάθειά μας νὰ φέρουμε κάποιον στὴν Ὁρθόδοξία. **Μάλιστα**, ἡ προσθήκη τῆς φράσεως «κάθε ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ», κα-

θιστᾶ καταφανές, ὅτι ἀπαρνούμαστε γενικῶς τὸ καθῆκον νὰ ὀδηγοῦμε τοὺς ἄλλους στὴν Ὁρθοδοξία, ἐπικρίνοντας τὶς αἱρέσεις τους κ.λπ.!

Ἀντιθέτως, οἱ θεόπνευστοι ἱεροὶ Κανόνες ἐπιτάσσουν, ὅτι ὅποιος Ἐπίσκοπος δὲν προσπαθεῖ νὰ μεταστρέψει τοὺς αἰρετικούς στὴν Ὁρθοδοξία πρέπει νὰ τιμωρεῖται (Καρθαγένης ρλα΄ καὶ ρλβ΄).

Τὸ Κολυμπάρι ἀρνήθηκε τὴν ὀρθόδοξη ἀντιρρητικὴ θεολογία τῆς τελευταίας χιλιετίας

ἉὉ **Μέγας Ἀθανάσιος**, ὁ «*Στῶλος γεγονὼς Ὁρθοδοξίας*», θεωρεῖ προβληματικὴ ὅποιαδῆποτε Σύνοδος δὲν συντελεῖ στὴν ἐπίλυση εἴτε κάποιου ἐπείγοντος λειτουργικοῦ θέματος εἴτε κάποιας αἱρέσεως, καὶ προσθέτει:

ἌΟἱ *σύνοδοι ὅμως ποὺ τώρα ὑποκινοῦνται ἀπὸ αὐτοὺς ποιά εὐλογία αἰτία ἔχουν; Ἄν μὲν ἔχει προκύψει κάποια ἄλλη νεότερη αἴρεση [...] νὰ ποῦν ποιὲς εἶναι οἱ ἐπινοήσεις στὴν ὀρολογία καὶ ποιὸι οἱ εἰσαγωγεῖς τῆς*» (PG 26, 689a).

Ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου δὲν εἶχε οὔτε τὴν ἀγάπη οὔτε τὴν φώτιση γιὰ νὰ ἐπιλύσει τὸ παλαιοημερολογητικὸ πρόβλημα· καὶ δὲν καταδίκασε τὶς αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεστантиσμοῦ, ἢ πολὺ περισσότερο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος τὶς περιλαμβάνει καὶ τὶς ἀθώνει ὅλες· δὲν ἐπικύρωσε π.χ. οὔτε δέχθηκε ὡς 8η καὶ 9η Οἰκουμενικὲς τὶς σχετικὲς προηγηθεῖσες Συνόδους τοῦ 879-880 καὶ τῶν μέσων τοῦ 14ου αἰ. (Ἡσυχαστικὲς).

Ταιριάζει σχετικῶς τὸ τοῦ Μ. Ἀθανασίου: *«Ἀὐτοὶ ποὺ ἀπαξιώνουν τὴν Σύνοδο ποὺ ἐγίνε ἐναντίον τῆς [τῆς αἱρέσεως], δηλαδὴ ἐκείνην τῆς Νικαίας, τί ἄλλο θέλουν ἀπὸ τὸ νὰ ἐπικρατήσουν τὰ φρονήματα τοῦ [αἱρετικοῦ] Ἀρείου; Γιὰ ποιὸ ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἄξιοι λοιπὸν παρὰ νὰ καλοῦνται Ἀρειανοὶ καὶ νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο ἐπιτίμιο μὲ ἐκείνους;»* (PG 26, 1032a).

Ἐπομένως, καὶ στὴν ἐποχὴ του, ὅπως καὶ σήμερα, οἱ αἰρετικοὶ δὲν ἐπιδίωκαν τὴν καταδίκη τῆς Ὁρθοδόξου Α΄ (Οἰκουμενικῆς) Συνόδου τῆς Νικαίας, ἀλλὰ τὴν σιωπηλὴν προσπέραση-ἀντικατάσταση τῆς καὶ τοῦ Συμβόλου τῆς ἀπὸ ἄλλη, αἰρετικῆς, σύνοδο καὶ ἀπὸ διαφορούμενο σύμβολο πίστεως (Μ. Ἀθανάσιος PG 25, 549a-c καὶ 26, 808d).

Καὶ ἐδῶ ἀντιστοίχως, ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου ὄχι μόνον ἀπέφυγε ἐπιμελῶς νὰ καταδικάσει τὶς πρόσφατες αἱρέσεις, ἀλλὰ ἐπιπλέον τὶς ὀνόμασε καὶ «ἐκκλησίες», καὶ ἔτσι διαρρήδη ἀποδεικνύεται ἐξ ἴσου αἰρετικὴ!

Ἄντι ἐπιλόγου

Ἄπο ὅσα ἀναπτύχθηκαν γίνεται ἀντιληπτὸ τὸ μέγεθος τῆς αἱρέσεως τοῦ Κολυμπαρίου.

Οἱ παραπάνω αἱρετικὲς θέσεις εἶχαν ἀκουσθεῖ καὶ νωρίτερα, ὁμῶς τώρα ἔχουμε ἐπισημοποίησή τους ἀπὸ Σύνοδο, μὲ ταυτόχρονη ἐκτόξευση διωγμῶν καὶ ἀπειλῶν ἐναντίον ὅσων δὲν τὶς δεχόμεσθε.

Ἔτσι ἰσχύουν ὅσα λέγει γιὰ τὴν κλιμάκωση τῆς αἱρέσεως ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης:

Πῶς λέγεται, ὅτι δὲν κηρύσσουν οὔτε διδάσκουν αἵρεση, «*μολονότι διδάσκουν κάθε μέρα ἐμπράκτως αὐτὸ ποὺ διακήρυξαν συν-οδικῶς καὶ ποὺ τὸ ἐπιβεβαίωσαν ἀναθεματίζοντας ἐκείνους ποὺ ἀντι-δροῦν στὴν ἀπόφαση, δηλ. στὴν “συγκατάβαση” αὐτῶν [τῶν αἱρετικῶν];*» (PG 99, 1072b).

(*) Ἐφημερ. «Στύλος Ὁρθοδοξίας», 14 Ὀκτωβρίου 2017. Τοῦ Μοναχοῦ Σεραφεῖμ. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.